

на умъ подвигитѣ, на които единичка наследница е днесъ нашата г-рена. Да ли са отвори циркътъ? да ли са искарахъ вече предварителнытъ обреди?

— Да, Салустіе, не чу ли търбытъ и шума на множеството което отиваше тамъ?

— Да, да, но благодареніе на боговетѣ че дремахъ тогасъ и са обърнахъ на другото си ребро за да заспѣя отново.

— Гладіаторытъ отдавно вече са борѣтъ.

— Проклетытъ! надѣлъ са че някой отъ домашнытъ ми не е отишълъ на зрѣлището.

— Безъ сумнѣніе не, повелѣніето ти бѣше ясно.

— Превъсходно; О, кога ще са mine днешныйтъ день? какво е онуй писмо на трапезата?

— Онуй ли писмо? Е, нощесъ го донесохъ когато ты бѣше малко...

— Пѣянь ли искашь да речешъ и неможахъ да го прочетъ? не вреди, може да не е важно.

— Икашь ли, Салустіе; да го отворѣмъ?

— Да, добро е сичко което може да отвлече ума ми. Горѣйтѣ Главкъ!

— А! извика отпущеникътъ, като развиваше коцеца на писмото, то е писано погрѣцкы; трѣба да го е писала нѣкоя учена госпожа.

Той бързо прекара съ погледъ писмото, и на лицето му изведнажъ са изобрази удивленіе и жалость.

— Вышніи богове! рече той, Салустіе, защо да не прочетемъ еше вчера туй писмо? слушай какво съдржа.

«Недія робынята до Салустія пріателя на Главка да здравѣе.

Запрѣна съмъ въ дома на Арбака. Бързай да идешъ при Претора за да ма освободишь, и ще спасемъ Главка отъ нектытъ на лева. Тука въ същата къща има другій затворень, на когото свидѣтелството ще отърве Главка отъ сѣко обвиненіе. Той е былъ очевидѣць на убійството, и може да докаже истинныя убіецъ който до сега не е възбудилъ никое подозрѣніе. Не са бави, бързай не губи време! доведи обрѣжена сила за осуеятяване на сѣко противень, и доведи искусень желѣзарь защото затворѣтъ на другаря ми е заключенъ съ ѣкы ключелници. Заклевамъ та въ десната ти рѣка, въ праха на бащати та заклевамъ, хвъркни и ела!»

— Богове всеилны! извика Салустій като сѣднѣ за единъ минуто на одѣра. Днесъ въ тѣзи минута може бы невинныйтъ умира, що да сторѣмъ? нека са затекъ при Претора.